

3. DRUHÁ NOC V MUZEU

Štouchance od Vlašáka přiměly Pacourka k tomu, aby hned druhý den po obědě zašel do muzejní knihovny a doplnil si znalosti o historii muzea. Paní Výrová, muzejní knihovnice, ochotně novému kolegovi snesla všechny ročníky muzejního časopisu a k tomu ještě spoustu dalších knížek, takže kocourovi za tou hromadou koukaly jen špičky uší. „Pane Pacourku, nevidím Vás, jste tady ještě? Tuhle Vám nesu pamětní tisk k otevření budovy muzea z roku 1898. Je to veliká vzácnost. Máte omyté tlapky? Jinak Vám tu nic nepůjčím!“ pronesla přísně paní Výrová. Pacourek pokorně ukázal čistě olízané dlaně a hned se začel do knížky. Byla sice napsaná v němčině, ale Pacourek měl štěstí, protože se o něho jako o kotě staral jeden vysloužilý německý ovčák z Grabštejna. Naučil ho trochu mňoukat německy, což tehdy nebylo mezi kocoury zcela běžné. Na obalu knížky bylo napsáno „Das Nordböhmisches Gewerbe-Museum 1873-1898. Denk-Schrift zur Eröffnung des neuen Museums-Gebäudes.“ Dole na titulní stránce bylo jméno, které Pacourka hned zarazilo, „verfasst von Dr. Gustav E. Pazaurek“. „Tak o tomhle pánovi si něco musím zjistit, protože se jmenuje skoro jako já,“ rozhodl se Pacourek.

Čas nad knížkami Pacourkovi rychle utíkal. V osm hodin večer mu zaklepal pan Ostříž na rameno, aby šel rovnou do služby. Z povinnosti prošel Pacourek muzeum, ale hned byl zpátky na vrátnici a zase četl, aby ho dneska v noci Vlašák nenachytil, že něco neví.

Na věži odbila půlnoc a Pacourek už netrpělivě stál u měděné konvice, s knížkou pod paží. „Tak si dneska celej den šprtal, co? Vopatrně, jinak budeš mít za chvíli na mozku mozol, kocoure.“ Rýpla si hned zčerstva odpočatá konvice. „Ωmann nám to hned hlásil, že seš zavrtanej v knihovně až po uši. Ale to je v richtiku, kocoure, jdeš na to správně. V naší knihovně se dozvíš všecko, co potřebuješ.“ „Kdo je Ωmann?“ zeptal se Pacourek, protože zaměstnance muzea s tímto divným jménem ještě nepoznal. „No jo, ty ještě neznáš Ωmanna, tak to musíme brzy napravit, ale dneska ne, až jindy, protože audience u Ωmanna, to není jen tak, to má svý regule,“ uzavřel Vlašák debatu na toto téma.

Pacourkovi ale v hlavě vrtalo ještě jedno jméno, to z pamětního spisu, a nenápadně zkusil Vlašáka vyzpovídat. „Prosím tě Vlašáku, tys mi včera tvrdil, že mě odněkud znáš? Koho ti připomínám?“ zeptal se zvědavě Pacourek. „Ahá, pán už je študovanej a zkouší starýho Vlašáka. Jasná páka kocoure, tak já ti to povím. Jako by si z voka vypadnul starýmu Gustíku Pazaurekovi. To byl velkej sekáč. Ten si tu s náma se všema tykal, psal o nás moc krásný knížky, sháněl nás po celým světě, div duši nevypustil, abysme se mu tu v muzeu všicki pěkně sešli. Ty si s ním nějak příbuznej?“ zeptal se Vlašák. Pacourek trochu posmutněl a povídá: „Víš, já nemám příbuzné. Jako kotě mě našel u popelnic v Rochlici jeden vlčák z Grabštejna. Staral se o mě jak o vlastního a dal mi i jméno, jen mi nikdy neprozradil, proč zrovna Gustav Pacourek. „Tak to je hustý,“ zvažněla na moment konvice, ale hned se snažila být

veselá, aby Pacourkovi zvedla náladu: „Ber to z tý lepší stránky – muzeum je svýho druhu jedna velká popelnice, tak máš ty nejlepší předpoklady bejt skvělej muzejník!“ Snažila se vtípkovat, ale moc jí to nešlo. „Ten tvůj psí vopatrovník to musel vědět, proto ti dal takový fajnový jméno. Kdepak je mu konec?“ ptala se žoviálně konvice. Pacourek byl po téhle otázce ještě smutnější a dlouho neodpovídal.

Vlašák se ho honem snažil nějak rozptýlit a nenapadlo ho nic lepšího, než že zazpívá nějakou veselou písničku, co se v mládí naučil v oné tyrolské hospodě, kde si pokazil mladickou nevinnost. Mocně se nadechl a z hrdla konvice se ozvalo ohlušující „Jóóóóóóóódlíiidyýýýýýýý“. „Chachacha, šašek jeden taliánskej,“ ozvalo se hlasitě ze všech koutů muzea. Pacourek dostal leknutím škytku. „Co to, škyt, bylo?“ zeptal se. „Jódlování, tyrolský národní poklad. Odkoukal jsem to od jednoho horskýho myslivce, co strávil víc času v hospodě než na horách.“ „Jódlování jsem, škyt, poznal,“ odvětil Pacourek, „ale odkud se, škyt, vzal ten chechot, škyt?“ „Jo ták,“ pochopil Vlašák. „Gratuluju ti, kocoure, právě si byl vzatej na milost od všech kámošů, co tu jsou. Vod tedka si můžeš povídat s každým z nich. Voni byli k tobě pořád moc vopatrný, jako že tě neznej a Bůh ví odkud si přivandroval, ale když je slyšíš, že se chechtaj, tak máš vyhráno! Jen ti vřele doporučuju, aby ses s kámošema nepouštěl jen tak do řeči. Když si s některým z nich budeš chtít povídat, tak si nejdřív pořádně zjisti, s kým máš tu čest. Kdybys jen tak chodil po muzeu a chtěl klábosit, tak to můžeš rovnou zabalit, protože my tu nejsme žádný pavlačový drbny, ale samý ušlechtilý muzejní osobnosti anóbrž exponáti, chápeš? Když si budeš chtít s někým popovídat, dej mi vědět a já ti to u něj vošéfuju, jasnáčka! Jestli tě to potěší, tak seš mezi zdejšími muzejníky po dlouhejch letech jedinej, kdo má u nás takovouhle protekci.“

Pacourek byl nadšením bez sebe a chtěl se Vlašáka zeptat ještě na spoustu dalších věcí. Za okny muzea se ale začalo pomalu rozednívat a na konvici bylo vidět, že ji dnešní jódlování opravdu zmohlo. Pacourek nechal konvici odpočívat, vzal knížku a šel zpátky do vrátnice. Vlašák ještě vrznul víkem na rozloučenou: „Voni se kámoši ve vitrínách děsně nuděj, tak pro ně budeš po děsně dlouhý době takový noční zpestření,“ a usnul.